

Minta fogalmazás

Jónás, a kalózkapitány egyszer egy tengeren hánykolódó csónakra lett figyelmes. A tutajcskában egy hajótörött fiú üldögélt, aki megmentőinek busás jutalmat ígért a közeli, lakatlan szigeten. Arannyal és drágakövekkel teli spanyol kincsesládákról beszélt, amelyeket társai gondosan elástak. A kapitány a sziget felé vette az útirányt.

A sziget körüli tengervíz sekély volt, így horgonyt vetettek és csónakokkal szálltak partra. A szőben forgó sziget olyan volt, akár a mesékben: a pálmafákkal szegélyezett homokos tengerparton megcsillantak a napsugarak, akár a drágakövek. A fiúcska szorgosan menetelt előre, mutatta az irányt, amely a vágyott spanyol aranyhoz vezet. Mikor aztán egy hosszú száli fűtengerrel borított rétre érkeztek, a fiú rámutatott a földre. A kalózkapitány utasítást adott matrózainak, hogy kezdjenek el ásni. Az ásók egyre mélyebbre hatoltak a földre, mignem fémes koppanás hallatszott. Lakattal őrzött ládikót rejtett a föld. Mikor a kapitány a lakatot leütötte és felnyitotta a titokzatos ládát, bizony nagyon meglepődött. Nem arany, rubin, zafír, és gyémánt ragyogott vissza rá, nem is ezüstkanalak, – tárgyak, hanem egy kincsesterkép. Kezdődhetett előről a kalózkaland.